

MANIFEST OFICIAL CONTRA ABUZ

Până la această oră feminismul nu a fost receptat corect la noi. Navigând pe rețelele de socializare constat că această mișcare care pledează pentru egalitate economică, politică, socială și de gen este adesea confundată cu misandria sau chiar cu lesbianismul. Feminismul este refuzat din teama de necunoscut și se află în pericolul de a rămâne la nesfârșit chestionabil, deși avem poete feministe active în spațiul autohton (Angela Marinescu, Miruna Vlada, Elena Vlădăreanu, Svetlana Cârstean etc.), dintre toate, Medeea Iancu* fiind singura care își asumă declarat și documentat programul feminist.

America a dat militanți feminisți care au avut curajul să vorbească despre traume cu accentul pus pe drepturile omului adesea încălcate. Spiritul justițiar începe să devină tot mai pregnant și în poezia contemporană românească și grație cărții despre care urmează să vorbesc.

În cadrul lansării noului său volum de poeme, *Delacroix este tabu: suita românească* (ed. Cartea Românească, București, 2017) la R&R bookstores & coffee houses, 23 august, Oradea, Medeea Iancu dezvăluia că punctul de plecare și ceea ce a inspirat-o de această dată a fost celebra pictură a lui Eugène Delacroix, *Libertatea conducând poporul*. Subiectele mutual interzise sunt rupte din actualitate, transpuse și expuse. Nu mă-ncumet să afirm că nu ar trebui discutate doar în context feminist: abandon, agresivitate fizică și verbală, sechestrare, rușine, marginalizare, izolare.

Din secționarea cărții au rezultat două părți operabile: *Uvertură și Feroce*. Prima parte, conform denumirii și conform conținutului, constituie introducerea pentru cea de-a doua. Aici, ca tehnică, poezia preferă combinația de repetiții și scrierea cu majuscule a unor cuvinte, propoziții sau a întregului corp poetic. Discursul abordat e unul de tip avangardist, expresiv, anticalofil.

După *Divina tragedie* (ed. Brumar, 2011) și *Cântarea care a biruit toate cântările* (ed. Paralela 45, 2015), Medeea Iancu sparge gheața cu o mărturie șocantă: violul: „El mă înșfacă pe după gât. Nu mă/ Mișc. Mîna lui e lungă. Mîna lui e o coloană/ Nesfîrșită de/ Soldați./ Mă/ Tîrăște după/ El. Vîntul își începe/ Rugăciunile/ A se ruga./ Dumnezeu, uită-te doar un pic la mine. Un pic. Ajută-mă să/ Fug: [...] Grădina a rămas gravidă. Ea/ Ne-a văzut./ El are un chip uman, el, prietenul lui./ El ne-a văzut.” (*ROMÂNIA E O ȚARĂ ARO*, pp.17-18; 20-21). Furia ca stare predominantă devine vizibilă, nu mai poate fi ținută în frâu cum cere codul restrictiv impus de societate: „Luminez și sînt furioasă precum un război/ Civil” (*SÎNT*, p.96).

Dumnezeu e contestat, la fel și Biserica în plan liric, în ceea ce privește îndemnul la nașterea de copii, spiritul tradiționalist cade în favoarea armoniei liberale și a demo-

crației, unde fiecare individ în parte e stăpân pe propriul corp, deci fiecare individ poate face alegeri pentru sine și unde femeia nu este casnică și unde cei doi formând un cuplu au aceleași drepturi și responsabilități, unde oamenii se acceptă unii pe alții cu defecte și calități: „În Biserică preotul cîntă:// „Iar Rahila,/ văzând că ea n-a născut lui Iacov niciun fiu,/ A prins pizmă pe sora sa și a zis lui Iacov:/ Dă-mi copii, iar de nu, voi muri./ Atunci Rahila a zis către Iacov: Iată roaba mea Bilha;/ Intră la ea și ea va naște pe genunchii mei și voi avea și eu/ copii printr-însa./ Dumnezeu e cu noi și îngerii lui țin arme” (*GLADIOLELE*, p.70).

Un popor care crede în predestinare nu reacționează în caz de atrocități, chiar și poliția se resemnează neintervenind: „DUMNEZEU ți-a făcut asta, a/ Spus Poliția romînă,/ Și Poliția romînă a spus/ Amin,/ Și acela care a atins femeia a/ Spus/ Amin// Și mama lui a spus: binecuvîntat să fii,/ Fiule,/ Noaptea este inocentă.” (*DUMNEZEU*, p.60). Literatura romînă trebuie să fie o literatură internațională, acesta pare să fie mesajul pe care îl transmite autoarea printre altele: (*PARIS • BUCUREȘTI •*, p.63; *LA PEAU DE LA REPUBLIQUE*, p.64; *SANS ANESTHÉSIE*, p.68; *TRADUISEZ*, p.67). Celelalte țări nu așteaptă să se alinieze cu a noastră, celelalte literaturi sunt înaintea literaturii noastre. Poate patriotismul ne-a orbit, poate tradițiile ne-au condamnat la tăcere, poate vecinii care supraveghează tot ce mișcă vorbesc doar despre lucrurile amuzante. Acest manifest contra abuzului, cu totul pe șleau, ne lipsea cu desăvârșire ca metodă de prevenție a vinei, care de cele mai multe ori nu e a noastră, dar ne-o asumăm și ne identificăm cu ea: „Am învățat să scriu poezie când aveam doi-/sprezece/ Pentru că băiatul pe care mai târziu l-am numit Aaron// M-a prins pe stradă și mi-a cerut să îi dau cerceii de/ Aur și să îngenunchez./ Această a fost o lecție de supraviețuire. Nu era dragoste,/ Firește era un furt al// Corpului meu și pielea mea era așa de scumpă încât/ El o dorise doar pentru el (...).” (*AM ÎNVĂȚAT SĂ SCRUI*, p. 41).

Delacroix... are funcția de a educa, de a răspunde unor întrebări esențiale, de a restructura ființa umană, de a o reinventa. Dacă suita va continua, ar trebui să ne așteptăm la problematizări cu ținte fixe, la încapsulări de biografism pe marginea unor subiecte, pentru mulți dintre noi, greu de îndurat. De altfel avem toate motivele să credem că suita nu se va opri, unul dintre indiciile în acest sens fiind prestația din 15.01.2018 a Medeei Iancu la Botoșani, prestație care a zguduit întreaga presă națională.

*Medeea Iancu, *Delacroix este tabu: suita românească*, Editura Cartea Românească, București, 2017